

Asztrofotós élmények

Szeretek és tudok is fényképezni, gyenge és szőke nő létemre nagyon komoly fényképezővel rendelkezem: Hasselbladdal, de komolyan! Tudom, nehéz kimondani, és sokan nem is hiszik el, hogy nem ám csak amolyan női fényképezőm van. Tényleg Hasselbladom van, na! Öröklés útján jutottam hozzá. A nevét ugyanolyan nehéz megjegyezni, mint cipelni. Sokfélélt fényképeztem már vele, például szép hegyeket, völgyeket meg naplementéket is.

Hallottam, hogy egy ilyen jó géppel lehetne mit kezdeni az ég alatt is, és a sok-sok szép asztrofotót látva kedvem szottyant rá, hogy én is csináljak olyanokat. Vettem hát egy teleobit az OBI-ban. Annnyira megörültem az új obinak, hogy majdnem otthelyeztettem a gyereket az oviban.

A teleobi sokkal közelebb hozta a Holdat, de a nyakam majdnem leszakadt, amikor felvettem magamra a fényképezőt a szíjánál fogva. Nem mentem sokra az új obival, hiába kattogtattam, és bizony-bizony hiába néztem át a Lujza című nőimagazin „Mit hogyan ne csinálj” rovatának okos tanácsait, nem sikerült egyetlen képem se. Elmentem hát a szaküzletbe, hogy tanácsokat és alkalmas eszközöket szerezzek be. A szakértő azt mondta, a teleobi helyett jobb a refi, de akár obi, akár refi, a Fifit legközelebb hagyjam a bolt előtt, mert ha még egyszer idepiszkit, akkor lesz öri hari. Bizony!

Este sokáig exponáltam a refivel, B időre állítva a zárat. Napokkal később, amikor előhívtam a filmet, kiderült, hogy a képen nincs semmi. Pedig mindent jól csináltam. Erre mondta nekem a szakértő, hogy nem jó, ha a teleholdat három óránál is tovább fotózom kézből, mert akkor a kép egészen biztosan nem lesz éles. A legközelebbi alkalommal csak fél perccel exponáltam, de így se sikerült a kép, a kelletnél sokkal több Hold volt rajta, és egyiknek se volt éles a körvonal, és össze is voltak nőve.

Amikor bevitettem a képeimet a szakértőnek, akkor úgy tűnt nekem egy pillanatra, mintha benyitáskomkor el akart volna bújni a pult mögé. Húsz perc is alig telt el, amikor

egyszer csak tölcserít formált a kezemből, és beleordította, hogy „állváááány!”. „Állványra kell rögzíteni, mert a büdös életben nem fog rendes képet csinálni, érti?” Korábban nem tudtam, hogy süket vagyok, de értem, állványra kell rakni. Jó. De milyen állványra? Odahaza van egy állványom, amin a tévét tartom, meg egy másik, amin a vasalódeszkát, meg virágállványom is van... „Áll-vány! Távcso-mechanika!” Az ordítás hatására megvettem életem első StarKiller-6 típusú mechanikáját.

Gyorsan megtanultam, hogyan kell kezelni, de a képeim rendkívül élvezhetetlenek maradtak. Jött is ám a szakértői vélemény: „Hölgyem, fotózzon inkább a telójával, abba film se kell!” És tényleg nem kell bele film! Kipróbáltam!

Amikor először kattintottam le az eget, még nem gondoltam, micsoda vásárlási távlatok nyílnak meg előttem. Egymás után vettem a cuccokat és a kutyüket, annak érdekében, hogy én is minél több csillagfényt gyűjthessek be. A StarKillerhez kellett vennem egy száztagú apokromátot, melyet igényes, mattfekete tubusba szerelt a BlackHole nevű távol-keleti óriás cég. Egy egész retikülre való oksim van már a száztagú apómhoz. Keresőtávcsőnek vettem egy használt lézerágyút az Omega együttestől. Az óragépet, mert van ám az is a StarKilleren, egy Bösendorfer óragép-megregulázó gép szedi ráncba. Távírányítóm is lett, de még nem jön be rajta a Fashion TV. Van egy akkora óriásbinóm, hogy húha. Ma már nem telóval fotózok, hanem egy igazi Kánon 3500SOS 2010DX-00-SHY-om van, csak ne kérdezzék, mert nem tudom kimondani.

Vettem egy Internetet is, van hozzá számítógémem, amivel letöltök, meg fel is töltök, és jól mutat rajta a csipketerítő. Tegnap bejelöltem magam. A fórumokon Jusztírka néven szoktam szerepelni. (Hú, lehet, hogy ezt nem kellett volna elárulnom?) A fényszennyezést egy SQM-mel mérem, igazából ezt szeretem a legjobban, bár néha még az az egy nyomógomb is sok. Kár, hogy kifogy belőle az elem időnként, olyankor szervizhez kell fordulnom.

A jó Hasselbladet most a kitört ágyláb helyén hasznosítom. Asztrofotós körökben az a hír járja, hogy boldog fotós vagyok, de ez nem teljesen felel meg a valóságnak. Igaz, hogy sikerült már képet csinálnom holdfogyiról, napfogyiról, és még egy üstit is elcsíptem, de a bolygózás még nem megy. Bevalom, a bolygógyilkos refimtól félek kicsit, nem merem egyedül kivinni a kertbe. Azt hiszem, akkor leszek igazán boldog asztrofotós, ha már nem félek a saját távcsöveimtől.

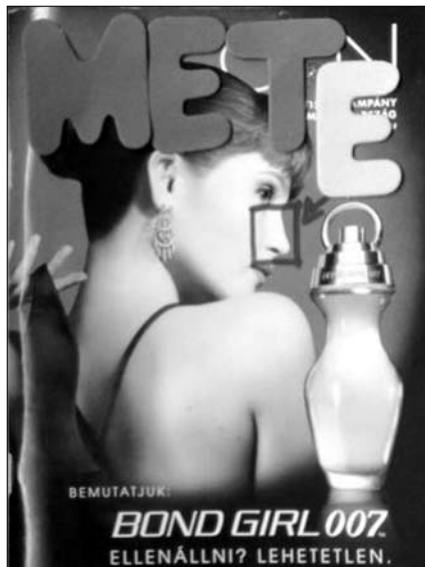
Bokor Katalin

Felrázva, nem keverve

Hónapról hónapra alig várom, hogy a postaládamba kerüljön a Meteor csillagászati folyóirat aktuális száma. A jól ismert borítékot olykor már az asztalomon találok, és csak arra vár, hogy elegáns mozdulattal kibontsam, és néhány perc alatt nagyjából átfussam. Aztán majd ráérek egy hónapon át „csámcsogni” rajta. Most sem volt ez másképp. Munkámból hazatérve már ott várt az asztalomon, talán túlságosan is gondosan felém fordítva, hogy észrevehessem, és azonnal nekiláthassak a tortúrának. Abszolút semmi feltűnő nincs is ebben így elsőre. Nosza, nekiülök, hogy kibontsam. Feltépem az oldalát, belekukkantok, majd mielőtt kicsúsztatom a borítékból, észreveszem, hogy milyen vastag. Mint a nyári dupla szám. Gondoltam is magamban, hogy bizonyára a novemberi és a decemberi szám ismét egyben van. De ami ezután történt, az az, ami miatt a cikk tulajdonképpen íródott. Kiveszem a havilapot és igen-igen meghökentő címlap tárul elém.

A teremburáját! Mi történt a Meteorral? Cikáznak a gondolatok a fejemben. Meghökénesemben elsőre még belelapozni se tudok Olvasom mindjárt a borítón található betűk mozaikját. „METE”... (mely úgy volt valami vastag kartonszerű anyagból – mint utóbb kiderült – körömlakkal ráragasztva). A címlapon szereplő hölgy orra bekeretezve, tehát „ORR”. Csodálkozó agyamban nagynehezen összeáll a mozaik: METE...ORR. Tágra nyílt

szemekkel lapozok bele a kiadványba. Csupa női holmi. Parfümök, rúzsok, szempírálók, krémek. Közük sincs a csillagászathoz. Hja, de... csillagászati áron lehet a termékekhez hozzá jutni.

De mi történt a Meteorral? Megbolondult a szerkesztőség? Vagy... kicsérélte volna a postás a boríték tartalmát? De már látom is a szemem sarkából a feleségemet, aki engem les, és valami okból fültől fülig ér a mosolya. Ekkor esett le a tantusz, hogy „palira vagyok véve”, ő volt a postás. Szerencsére nem hagyott túl sokáig a kétségeim közt lebegni. A polcról már veszi is le a várva várt olvasmányomat, az igazi Meteort, melyen már messziről virít a Pelikán-köd. Kedves tagtársaim, van az úgy, hogy az asszony túlipiheni magát...

Czinder Gábor

Ember az úrben!

1961. április 12-én a délelőttös műszakban dolgoztam a Tatabányai Szénbányák XV-ös aknájában. Több száz méter mélységben volt a munkahelyünk, a beszálló aknáktól három

kilométer távolságban. Mégis eljutott hozzánk a „Hír”. Ember van a világűrben! Leállt a munka, a bányászok kis csoportokban tárgyalták a szenzációs eseményt. Aki hozzáfért a telefonhoz, az további híreket próbált szerezni a külszínről. Megtudtuk, hogy az űrhajóst Jurij Alekszejevics Gagarinnak hívják, 27 éves szovjet berepülőpilóta. „Vosztok” az űrhajó neve, és Föld körüli pályára állt.

Kihúztuk magunkat; egy kis büszkeséget éreztünk: mi, földi emberek nagy dolgokra vagyunk képesek. Gagarin neve pillanatok alatt közismert lett, sőt, magunk között csak „Gyuriként” emlegettük. Büszkéek voltunk a sikeres űrutazóra, mint ahogy az egyszerű drótostót is büszke volt a Lánchídra, Hátán vitte a „műhelyt”, tapogatta a híd óriási szegecseit és közben elégedetten hümmögött: hiába, mi iparosok azért tudunk valamit!

A hatvanas években Moszkvában jártam-ban vásároltam egy hanglemezt, melyen Gagarin, az első űrhajós űrutazásával kapcsolatos hangdokumentumok hallhatók. A lemez ajánlóját German Tyitov, Gagarin „tartaléka” írta. A korong 1968-ban került a boltokba, az első űrhajós halálát követően. A lemezt nagy szeretettel felajánlom az MCSE gyűjteménye számára.

Jó Szerencsét!

Fenyvesi János, Tatai Csillagda

Nyári táborok

Nyári középiskolás csillagászati szaktábor lesz a Bajai Csillagvizsgálóban július 6–10. között.

Ágasvári ifjúsági táborunkat július 16–23. között tartjuk, a korábbi évekhez hasonló programmal, az utánpótlás-nevelés céljával.

Az **Aquaridák '09** meteorészlelő tábort július 25–31. között Palén rendezi a SACSE és az MCSE Meteorészlelő Szakcsoport.

Az idei **Kiskun-Neptunusz észlelőtábor**-nak a Jászszentlászlói Kézművestanya ad otthont július 24–30. között.

A **Meteor '09 Távcsoves Találkozó** helyszíne ismét Tarján lesz, a Német Nemzetiségi Ifjúsági Tábor. Az augusztus 19–23. közötti nagyrendezvényt 400 évvel az első nyilvános távcsoves bemutató után tartjuk, abban a reményben, hogy a négynapos találkozón 400 amatőr vesz részt. Részletesebb programmal várhatóan júniusi számunkban jelentkezünk.

Makszotov.hu
Távcso- és mikroszkóp bolt
1096 Budapest, Thaly Kálmán u. 34.
Nyitva: H-P 11:00-17:00
www.makszotov.hu Tel: 20/5-981-941

Celestron Advanced EQ-5 Goto
mechanika

174 000 Ft

Főbb jellemzők:

- 5 cm-es acélláb
- golyóscsapágyazott RA tengely
- NexStar kézvezérelő 40 000 objektum adatával
- pólusra állás pontosítás, hibernálás, guide port

Meteorral a meteoritkráternél

Régóta dédelgetett tervem valósult meg 2008 szeptemberében. Három hetet töltöttem az USA-ban, kint élő lányomat meglátogatva. A háromnapos Grand Canyon-látogatás után rövid időt sikerült eltölteni az arizonai meteoritkráternél. Én is ezt az elnevezést használom, mert ez a hivatalos megnevezése, természetesen nem csökkentve Barringer érdemeit. Kelet felé vettük utunkat, szálláshelyünkről egy tipikus „vadnyugati” városkából, Williamsből. Flagstaff elhagyása és bő kétórás autózás után a táj megváltozott.

A nagy simaságot az egyre gyakrabban felbukkanó több tonnás vöröses-barnás lapos kövek csoportjai törték meg. Letértünk egy aszfaltozott útra, ami bevitt a Meteoritkráter Látogatócentrum tágas parkolójába. Az épület homlokzatán szerény felirat: METEOR CRATER. Az épület színe és formája alkalmazkodik a környezetéhez: belesimul a kb. 40 m magas kráterperem oldalába. A 15 dolláros belépők megvétele után a színházteremben megnéztünk egy filmet a témával kapcsolatban. A vetítés és az információkabinok megtekintése után bent is voltunk

a kráterperem belső oldalán. Bár a kráter adataiból felkészültem, de az akkor és ott nem ért semmit. Csak néztem azt a irdatlan nagy gödröt, és úgy éreztem, hogy megyek össze. Hatalmas kőtömbök a perem tetején és a tekintetet középre húzó zöldes-szürke eróziós árkok sokasága. Percekig tartott, míg rendeztem magamban a látottakat.

Lent, a kráter közepén, az elkerített fúrás-pont. A kerítésen egy zászló és egy emberalak. A kráter belső fala rövid szakaszon, de jól kiépített járdákon bejárható. Amikor összegyűlt 15–20 érdeklődő, az idegenvezető

kivitte a csoportot a leégett kis házikóig, amit Barringer használt. Úszkós fagerendák a ledőlts falak kövei közt. Csak a kéményt lehet felismerni. A maradványok mellett leereszkedtünk 40–50 métert, itt jól látható hogy ezek a kőtömbök valami hatalmas erő hatására kerültek oda és olyan helyzetbe amiben most vannak.

Pár óras csavargás után visszamentünk a látogatócentrumba, ahol kényelmesen lehetett ebédelni, sörözni, vásárolni és jól bámészkodni.

Bereczki Csaba